

AZ IGAZ IMÁDATRÓL

John Saunders

Elhangzott: 2005-ben, Nagyváradon.

Ma este az imádatról szeretnék beszélni.

Először is feltennék nektek egy kérdést, amelyet mindenkinek feltettem, akinek már beszéltem erről a témáról. Ugyanezt a kérdést tette föl az Úr Jánosnak és Andrásnak is, amikor legelőször találkoztak Vele. Tudjuk, hogy mi történt, amikor Bemérető János Jézusra mutatott, és azt mondta: „Íme, az Istennek ama Báránya.” János és András hallotta, amikor ezt mondta, és követni kezdték Jézust, de nem ismerték Őt. Erre Jézus megfordult, és megkérdezte tőlük: „Mit kerestek?” Nagyon érdekes ez a kérdés: „Mit kerestek?”

Nekem úgy tűnik, hogy amikor ezt kérdezik az emberektől, általában nem tudnak rá válaszolni. Ha megkérdezik a hívőket, „Mit kerestek?”, néha nem könnyű felelni erre. Annak a két embernek sem volt rá válasza. És ezért a saját kérdésükkel válaszoltak rá. Amikor nem tudjuk, hogyan válaszoljunk valamire, legjobb feltenni a saját kérdésünket. Tehát az Úr megkérdezte: „Mit kerestek?” Ők pedig ezt válaszolták: „Uram, hol laksz?” Az Úr erre azt mondta: „Gyertek, és lássátok meg.”

Azt gondolom, az Úr sokkal többre gondolt annál, mintsem hogy megmutassa nekik, hol lakik. „Gyertek, és nyíljon meg a szemetek! Gyertek, és lássátok meg, ki vagyok én. Gyertek és engedjétek, hogy a Szent Szellem megmutasson nektek dolgokat!” Remélem, így vagyunk itt ma mindannyian, készen arra, hogy kövessük az Úr Jézust, bárhova is vezessen minket – és nemcsak ma este, hanem az elkövetkező napokban, időkben is –; készen arra, hogy a szemünk egyre jobban megnyíljon, mert az Úr népének látó embereknek kell lenniük.

Tehát, mit kerestek? Az az érdekes, hogy Isten is keres valamit. A Szentírás két dologról beszél, amit Isten keres. A Lukács 19-ben: „az embernek Fia azért jött, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett.” Az Úr az elmúlt kétezer évben emberek sokaságát kereste és mentette meg. A másik dologról, amit Isten keres, a János 4-ben olvashatunk, amikor Jézus egy asszonnyal beszélget a kútnál. „Uram, látom, hogy próféta vagy.” Az asszony teológiai kérdést tesz fel: „Mi itt imádjuk Istent, ezen a hegyen, de ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely.” Az Úr így válaszolt neki: **„Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad. Asszony, mondom neked, eljön az óra, és az most van, amikor az igaz imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát. Mert ilyeneket keres az Atya az Ő imádóiuul.”** Isten, az Atya olyan imádókat keres, akik szellemben és igazságban imádják Őt.

Néha azt gondolom, hogy Isten imádatára sokszor úgy gondolunk, mint ami nagyon különleges a keresztény életben. Ha a keresztény életet fel akarnánk díszíteni, ahogy a karácsonyfát szoktuk, – amikor gyerek voltam, a padlásról mindig lehoztunk egy nagy dobozt, tele karácsonyfadíszekkel – tehát képzeljük el most, hogy itt van egy nagy doboz, amelyikből feldíszítjük a keresztény életet. Tehát mondjuk, a karácsonyfa valaki, aki most született újjá, de szüksége van keresztény tulajdonságokra. Ezért az első dolog, amit a dobozból előveszünk: bibliismeret. Javasolhatom mindenkinek, hogy amikor üdvösséget nyer, kezdje el olvasni a Szentírást, tanulja meg, mit mond Isten Igéje. Tehát első díszként ezt helyezük fel a fára. Ez nagyon szép dísz.

Azután kiveszünk egy másik díszet, ennek a neve: öröm. Hát nem örülsz annak, hogy üdvösséged van, és nem kell a pokolra kerülnöd? Nem örülsz annak, hogy meg vagy mentve, és ismered a

Megváltót? Ez örömmel kell, hogy eltöltsön bennünket. Tehát feltesszük az örömet a hívő életre. Szükségünk van egy másik díszre is, mely szintén nagyon fontos: megszentelődés. Tehát ide feltesszük a megszentelődést. És van még egy dísz, amit mindenki szeretne, hogy az életünkben meglegyen: a türelem. Minden barátunk meg akar győződni arról, hogy ott van ez a dísz a fánk. Minden hívőnek kell, hogy legyen bizonyágtétele, tehát feltesszük a becsületes, igaz élet díszét. Imádság. Az elmúlt alkalommal beszéltünk az imádkozásról. A hívő életnek szüksége van arra, hogy imádkozzon. Már csak egy dísz maradt a dobozban; egy nagyon szép dísz. Nézd csak: ez az imádat, Isten tisztelete, dicsőítése. Nagyon szeretem az Urat dicsérni. Tegyük ezt a díszet a legjobban látható helyre.

Ez az, ahogy néha felépítjük a hívő életünket. De testvérek, nem kellene, hogy az imádat a hívő életnek csak egy része legyen. A hívő élet maga az imádat, maga az istentisztelet, maga a dicsőítés! Vagy legalábbis annak kellene lennie.

Tudjuk, mit mondott Jézus az ő népéről az első században? Izraelhez küldetett, és mondott róluk valamit: **„Mivel e nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanult emberi parancsolat lett”** (Ézs. 29,13). Más szóval, kifejeztek egyfajta imádatot és dicsőítést, ami lehet, hogy gyönyörűen hangzott, hiszen már kétezer éve az ő népe voltak, és valószínűleg megtanultak szép énekeket. Megtanulták azokat szép harmóniában énekelni, megtanultak szép részeket a Szentírásból. „Ez a nép csak ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem. Ezért hiába imádnak, hiába tisztelnek engem.”

Amikor ezt olvasom, félek magamtól. Uram, lehet, hogy én is egy vagyok azok közül, akik csak a szájukkal tisztelnek Téged? Kívülről minden csodálatosnak látszik, minden dísz ott van a hívő életemen, de a szívem távol van tőled, tehát hiába imádlak Téged?

Ez engem Anániásra és Szafírára emlékeztet (ApCsel 5,1-10). Külsőleg úgy tűnt, ők is azt teszik, amit mindenki. Tudjátok, abban az időben nagyon sokan üdvösséget nyertek, de ezek közül sokan más vidékről származtak, és Jeruzsálembé csak ünnepelni jöttek; nem volt szándékukban huzamosabban ott tartózkodni. De pünkösdkor háromezren megtértek, és mivel megismerték az Urat, hogyan is mehettek volna el? Ott akartak maradni az apostolokkal és a testvérekkel, és többet megtudni az új teremtésről, amelybe beleszülettek. Tehát azért, hogy ezek az emberek ott lakhassanak, elkezdtek mindenüket eladni, és a pénzt letették a tanítványok lábához. Voltak, akik hazamentek, és földeket adtak el, azután visszatértek, és letették a pénzt a tanítványok lábához. Anániás és Szafíra is elmentek, és eladták földbirtokukat, és azt gondolták, hogy a pénzből egy kicsit visszatartanak maguknak, hiszen sose lehet tudni. Azt gondolták, senki sem fogja megtudni, senki, kivéve a Szent Szellemet, aki a szívüket vizsgálja. Elhozták a pénzt, letették a tanítványok lábához, éppúgy, mint bárki más. Külsőleg úgy tűnt, mindent odaadnak. De a szívüknek nem ez volt az állapota. Valamit visszatartottak, de azt színlelték, hogy mindent odaadnak. Nem is kellett volna semmit sem adniuk, de valami olyasmit tettek külsőleg, ami nem egyezett szívük állapotával, és tudjuk, hogy holtan estek össze.

Örülök, hogy ma már nem így cselekszik az Úr. Lehet, hogy akkor most üres lenne ez a terem, de azt biztosan tudom, én nem lennék itt. Talán csak ketten lennének, két hűséges ember.

Az imádat egy letett élet. *Az imádat egy letett élet.*

Lapozzunk a Róma 12. részéhez, 1. vers: **„Kérlek titeket, testvéreim, Isten irgalmára, hogy adjátok oda a testeteket Isten számára élő, szent és neki tetsző áldozatul, ez legyen a ti ésszerű, igeszerű istentiszteletetek”** (Vida). Pál itt nem arra biztat, hogy hústesti buzgóságból tegyük ezt. Az Isten

irgalmasságában kérlel bennünket, hogy Isten irgalmában tegyünk meg valamit; Isten irgalma által. Hogy a testünket élő és szent áldozatként mutassuk be. A testünk itt az egész lényünk, teljes önmagunk; és ez áldozat, felajánlás, ajándék Istennek. Ezt fogadja el Isten, ez jó és kedves Isten előtt. Emlékezzünk csak: Ő igaz imádókat keres. És azt is mondja (az angolban): ez a ti imádatotok szellemi szolgálata. Más szóval: az imádat azt jelenti, letesszük az életünket, és odaadjuk Istennek.

Olvassuk el a Héberék 10,5-7 verseket: **„Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem, égő- és bűnért való áldozatot nem kedveltél. Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok, a könyvtekeretsben írva van rólam, hogy cselekedjem a te akaratodat, Istenem.”** Nem érdekes, hogy több évszázadon keresztül Izrael ajándékokat és égő áldozatokat mutatott be? És ezt a törvény alapján tették, amit Isten adott nekik Mózesen keresztül; és azt gondolták, hogy az égő áldozat vagy állat füstjének szaga Istennek tetsző áldozat. De itt azt olvashatjuk, hogy Isten nem kívánta ezeket az áldozatokat és ajándékokat; és nem találta kedvét a teljesen égő és bűnért való áldozatokban. „Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok, hogy cselekedjem a Te akaratodat.” Más szóval, azok az áldozatok és ajándékok az Úr Jézus Krisztusról beszéltek, amikor majd egy nap el fog jönni. Tehát, aminek az előképei voltak, az volt kedves Isten előtt.

Istennek azonban igazán az tetszett, amikor Fia megüresítette magát, és emberré lett. Amikor pedig ember formájában volt, rabszolgai formát vett fel. A rabszolga olyan valaki, aki odaajándékozta magát valaki másnak. Tudjátok, azok, akik a Bibliát írták, például Pál, úgy beszélnek magukról, mint rabszolgákról. Úgy lettek rabszolgák, hogy odaajándékozták magukat Istennek élő áldozatul. Amikor pedig odaadtad magad, akkor többé nincs döntési jogod saját magad fölött. Most már az Uradé vagy, aki azt mondja: „menj ide”, „menj oda”, „tedd ezt”, „tedd azt”. Világosan láthatjuk, hogy az Úr Jézus az életét élő áldozatként élte. Harminchárom éven keresztül ezt mondta: „Azért jöttem, hogy a Te akaratodat tegyem, Istenem.” Azt mondta, hogy „a szavak, amelyeket én beszélek, nem az én szavaim. Azt mondom, amit az Atyától hallok, és az én cselekedeteim nem az enyéme, hanem amiket az Atyától látok, azt cselekszem.”

Emlékeztek az Úr imájára a Gecsemáné-kertben? „Ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied!” Odaajándékozta magát. Valaki másé volt. Nem Önmagát akarta kifejezni, hanem az Atyát. Nem tudom, hogy gondolatok-e már erre, de amikor az Újszövetségben látjuk az Úr Jézust az evangéliumokban, akit mi valójában látunk, az az Atya. Mert az Úr Jézus csak az Atya szavait szólta; a tanítványok azt kérdezték tőle a János 16-ban: „Mutasd meg nekünk az Atyát és elég nekünk.” Erre Ő azt mondta: „Hogyan kérhetitek, hogy mutasd meg nekünk az Atyát? Olyan régóta veletek vagyok, és mégsem ismertetek meg engem?” Végig az evangéliumokban, akit látunk, az Atya az. Nagyon sokan azt gondolják, hogy „az Atya egy nagyon szigorú, sokat követelő Isten. Szerencsénk van, hogy ott van az Úr Jézus, aki nagyon szelíd és megbocsátó.” De akit az evangéliumokban szelídnek és megbocsátónak látunk, az nem más, mint az Atya.

Valójában nem is sokat látunk a Fiúból az evangéliumokban. Amikor a Biblia végére érünk, és látjuk a Fiút, úgy látjuk Őt, mint akinek az arca olyan, mint a nap teljes erejében, lábai, mint izzó érc, szemei, mint a tűzláng, a szájából kétélű éles kard jön ki, amellyel megsemmisíti ellenségeit. Még János is, aki olyan jól ismerte az Urat, a lábaihoz esett, mint egy halott. Nem igazán ilyennek látjuk Őt az evangéliumokban.

Milyen félelemmel dicső a Fiú Isten! De amikor eljött betölteni szolgálatát, úgy jött, mint rabszolga. Ő a tökéletes ember, ha valaha valaki tudott volna magától valami jót, igazat tenni, Jézus lett volna az az ember. De Ő nem tett magától semmit, és nekünk is ezt tanítja – hogy is van? „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is”. Gondoljátok, hogy az

angyalok tesznek olyasmit, ami nem az Atya akarata? Mindegyik fürkészően arra van ráhangolva, hogy azt tegye, amit az Úr kíván. Ez az imádság pedig azt mondja, hogy nekünk is ugyanezt kell kérnünk az Úr királysága számára itt a földön. Mi az Ő királyságának polgárai vagyunk. Az Úr Jézus azt mondja: „Maradjatok énbennem. Nem teremhettek gyümölcsöt, csak ha énbennem maradtok.” Ha Őbenne maradunk, akkor az Ő élete átad rajtunk keresztül. És képesek vagyunk mindazt a munkát végezni, amire Szelleme vezet kegyelméből.

Tehát az imádat nem más, mint átadott élet. És Pál azt mondja, hogy ez az imádat szellemi szolgálata, hogy leteszitek az életeteket, hogy élő áldozatok legyetek. Ez a fajta imádat nagyon fontos, különösen most ebben a korban, amelyben élünk. Mert ezek az utolsó napok. És a mi ellenségünk minden eszközzel azon van, hogy őt imádják. Az egész világmindenség imádata után sóvárog. A korszakok háborújának kimenetele pedig ezekben a végső időkben dől el. A kérdés pedig az, hogy KIT FOGNAK IMÁDNI? Az uraknak Urát és királyoknak Királyát? A mi Urunkat, Megváltónkat és Királyunkat? Vagy pedig azt, aki elfoglalta és bitorolja ennek a földnek a királyságát?

Hadd mondjak el valamit arról, hogy a Sátán hogyan lett Sátán. Olvassuk el Ézsaiás 14,12-14. verseket: **„Miként hullottál le az égből, fényes csillag, hajnal fia? Lehullottál a földre, aki népeken tapostál! Holott ezt mondtad szívedben: Az égbe megyek föl, Isten csillagai fölé helyezem trónomat, és az összegyülekezés hegyén telepszem meg, messze északon. A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magasságoshoz.”** Ez a Sátán természete. Először is mindig az "én"-nel kezd, azzal hogy, ő mit akar csinálni, tele van saját magával és azt keresi, hogy magát felmagasztalja. Telve van gőggel, fel akar emelkedni.

A mi Urunk Jézus eljött a földre, lejött közénk, és a Filippi levélben azt olvassuk, hogy az Istennel való egyenlőséget nem tekintette zsákmánynak, hanem megüresítette Magát, és emberi formát vett fel. És mintha ez még nem lenne elég, mint ember, megalázta magát, és rabszolgai formát vett fel. Nemcsak az Atyát szolgálta, hanem mindenkit, akivel érintkezett. Azt mondta magáról: „Az embernek Fia olyan közöttetek, mint aki szolgál.” Amikor megmosta a tanítványok és Péter lábát azon az éjjelen, az nem valami szokatlan dolog volt, hanem tökéletesen illett karakteréhez. Íme, Isten Fia. Azt mondja magáról: Szelíd és alázatos szívű vagyok – és megalázza magát, és lehajol.

Nézzük meg a Sátánt, ezt a bukott teremtményt. Felemelkedett, és tele van büszkeséggel. Fel akarja magát magasztalni, és fel akar emelkedni. A Fiú Isten nem magasztalja fel Magát még ma sem. Az Atya magasztalta fel Őt. Ő nem koronázta meg magát dicsőséggel és tisztességgel, az Atya koronázta meg Őt dicsőséggel és tisztességgel. De a Sátán azt mondja: „Hasonló leszek a Magasságoshoz”. Lapozzunk az Ezékiel 28. részéhez. A 12. vers közepétől kezdjük olvasni: „Így szól az Úr Isten: Te voltál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál, rakva voltál mindenféle drágakövekkel. 14. vers: Fölkent oltalmazó kerúb voltál, és odaállítottalak téged, hogy Isten szent hegyén legyél; tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen voltál útjaidon attól a naptól fogva, amelyen teremtettél, míg gonoszság nem lett található benned. 17. vers: Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességben.”

Tehát a Sátán felkent, oltalmazó kerub volt. Talán ő volt Isten trónjának az őrzője. És valószínűleg ő volt a lehető leggyönyörűbb teremtett lény. Nem kellett azzá válnia, mert Isten annak teremtette. Nem kellett bölccsé válnia, mert Isten bölcsességgel telve teremtette. Valahogyan ez a szépség és bölcsesség megragadta a saját tekintetét.

Ha Isten jelenlétében élünk, akkor a figyelmünk csak egy dologra irányulhat. Mert nem számít mennyire dicsőségesnek teremtett a Sátán, Istenhez még csak nem is volt hasonlítható. Mintha egy gyertyát hasonlítanánk a Naphoz. De valahogyan tudatára ébredt önmagának, és megrontotta szépségét és bölcsességét. Elkezdett arra vágyakozni, hogy felemelkedjen. Ézsaiásnál azt mondja: „Hasonló leszek a Magasságozhoz.”

Van valami, amit tudnunk kell magunkról. Ha részt akarunk venni a harcban, amely éppen most dúl ebben a világban, akkor tudnunk kell valamit a saját gyengeségeinkről. Amikor Ádám elbukott, ugyanaz a büszkeség ejtette rabul, mint ami a Sátánban volt. Amikor a kígyó odajött Évához, tudjuk, mit mondott neki. Lényegében azt mondta: „Isten hazudik”. Éva azt válaszolta neki, hogyha „eszünk a jó és rossz tudás fájának a gyümölcséből, bizonytalán meghalunk”. És a Sátán azt válaszolta: „Bizonytalán nem haltok meg, mert Isten tudja, hogy azon a napon, amikor esztek arról a fáról, olyanok lesztek, mint Isten.” „Hasonló leszek a Magasságozhoz.” Milyen jobb kísértéssel lehetett volna megkísérteni az embert, mint azzal, amiben ő maga is elbukott? Tehát evett Éva és a férje is. És a bűnnek ez az alaptörvénye beköltözött a testükbe, mi pedig örököltük azt. Ezért van bennünk valami, ami azt akarja, hogy imádják. Ha elmennénk egy rock-koncertre (bár nem tanácsolom), akkor azt látnánk, hogy ott imádat folyik. Nagyon sok üzleti vállalkozásban, vagy munkahelyen azt láthatjuk, hogy a főnök szinte imádatot követel a beosztottjaitól. Ez van bennünk.

Ezekben a mostani időkben, ha valamit a hústestünkben cselekszünk, akkor bizonyos értelemben a Sátán nyer abból imádatot. Mert ő az uralkodója e világ királyságának. Amikor valamit a hústestből teszünk, a Sátán az, aki tiszteletet kap. És emlékezzünk csak, ez a harc, amelyben vagyunk, azért folyik, hogy KIT FOGNAK IMÁDNI.

Van még valami, amit el kell mondanom magunkról. Elgondolkodtatok már valaha is azon, hogy vajon Ádám miért nem evett már korábban az élet fájáról, azelőtt, hogy a bűneset megtörtént? Két szellemi fa volt a kertben. Az egyik az élet fája volt, és Ádám ehett volna róla. A másik pedig a jó és rossz tudásának a fája volt, és azt parancsolta neki Isten, hogy arról nem ehet. Esetleg azt gondolhatjuk: „Ha Ádám helyében lettem volna, akkor azonnal felkeltem volna, egyenesen odamentem volna, és ettem volna az élet fájáról.” Mert az a fa a Szent Szellem életéről beszél.

Tudjuk, az Úr Jézus azt mondta: „Én vagyok az Élet kenyere” „Az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Ha nem eszitek az én testemet és nem isszátok az én véremet, nincs élet bennetek”. Az Újszövetségben nagyon sokszor az a szó, hogy „kereszt” tulajdonképpen „fát” jelent a görögben. Amikor Jézust megfeszítették, azt látjuk, hogy az élet kenyere, aki igazi étel, megfeszítve függ a fán. És ez visszavezet minket az Ószövetségbe: „Ó, igen, az Éden kertjében az élet fája!” Ha Ádám evett volna arról a fáról, Isten élete költözött volna belé. Akkor miért nem evett már korábban arról a fáról? Azután pedig, hogy vétkezett, az Úr kérubokat állított a fához lángoló pallossal, hogy ne is ehessenek róla.

Amikor Ádámot Isten megteremtette, élő léleknek teremtette. Tudott gondolkodni, volt akarata, érzelmei, személyisége; és ez volt Ádám lényege. Volt élő szelleme is, amely Isten lakóhelyéül rendeltetett. És az 1Mózes 1. részében Isten uralmat adott neki: „Alkossunk embert a mi képmásunkra és hasonlatosságunkra, és adjunk neki uralmat a föld felett”. Tehát itt van Ádám, az élő lélek, akinek uralma van. Lehet, hogy így kezdett gondolkodni: „Ha eszem az élet fájáról, akkor a Szent Szellem belém költözik, és mivel Ő Isten, akkor nekem át kell adnom magam Neki, alá kell rendelnem magam Neki, és akkor a földön már nem én leszek többé a főnök.” Tudjátok, a kínai nyelvben nem volt megfelelő szó a Szent Szellemre, és azt hallottam, hogy ha szó szerint lefordítjuk

a Szent Szellemre használt szavukat, akkor ezt kapjuk: *bennlakó főnök*. És lehet, hogy Ádám nem akart egy bennlakó főnököt, hanem olyan valaki szeretett volna lenni, aki maga uralkodik a földön.

Emlékeztek, hogy hűvös alkonyatkor odajött az Úr, hogy közösségben legyen veled. Az Úr odajön hozzád is, hogy közösségben legyen veled. És ez örömmel tölti el Őt. De Ő sokkal többet akar annál, mint pusztán közösséget. Azt akarja, hogy rabszolgája légy, és azt akarta, hogy Ádám is rabszolgája legyen, de Ádám valószínűleg már a bukás előtt sem akarta megtenni ezt az átadást. Bennünk is megvan ez az ellenállás. Ilyenek vagyunk természetünkönél fogva. Más szóval, amikor hívőkké leszünk, és továbbra is a természet szerinti hajlamainkat követjük, akkor nem leszünk élő áldozattá. Nem leszünk az Úr rabszolgája szeretetből. Mert csak a saját életünket akarjuk élni, és a magunk ura akarunk maradni.

A Sátán megtéveszti az egész világot, ezt olvashatjuk a Jelenések 12. részében. És az 1János 5,19-ben ez áll: „Az egész világ gonoszságban vesztegel”, és az ember hústestében benne van ez az állapot: kívánsággal van tele, és azt akarjuk, hogy bennünket imádjának. És a lelkünkben nem akarunk rabszolgákká lenni. De itt szellemi istentiszteletről, imádatról van szó.

Egy nap, ami már nem is olyan soká lesz, az Antikrisztus Isten templomába fog besétálni. Elfoglalja trónját, és istenként fogja magát mutogatni. Ez lesz az a kiteljesedés, amit a Sátán akart. „Felemelem trónomat, és a Magasságozhoz leszek hasonló”. Mi azonban egy másik királyságba születtünk bele, ez a királyság pedig a mi Istenünké és az Ő Fiáé. És az Úr meg fog rázni mindent, ami megrendíthető. A Biblia azt mondja, hogy Isten királysága rendíthetetlen. Nem örülünk hát annak, hogy egy olyan királyságnak lehetünk a polgárai, amely rendíthetetlen, mozdíthatatlan? Csak egyetlen probléma van. Ahhoz, hogy te is rendíthetetlen legyél, abban a királyságban kell élned, ahol az állampolgárságod van. Én az Egyesült Államok polgára vagyok, és ha a következő pillanatban egy óriási földrengés rázná meg Romániát, és ezek a vastag falak és a mennyezet ránk omlana, és Johnt összezúzná, akkor otthon mindenki azt mondaná rólam: „Látjátok, az Egyesült Államokban kellett volna maradnia.”

Ha az Úr királyságának a polgárai vagyunk – és ezt az állampolgárságot akkor kapjuk meg, amikor újonnan születünk, és az egész világegyetemben ez a királyság az egyetlen rendíthetetlen hely –, akkor éljünk is ebben a királyságban, jöjjünk a király uralma alá!

Ebben a királyságban mindenki rabszolga. És tudjátok mi fog történni velük, miután megtanultak rabszolgákká lenni, miután az Úr elvégezte ezt a csodálatos munkát a lelkükben? Az Úr a trónra fogja őket ültetni Önmagával együtt. Nem ők fogják magukat felmagasztalni, hanem az Úr fogja őket felemelni, hogy vele együtt uralkodjanak. Ők nem is mernék magukat a trónra felmagasztalni. Az ő természetük nem ilyen.

Így szólhattok most: „De John, azt mondtad, hogy bennünk Ádám természete van, azt örököltük”. Azonban amikor ajándékként odaadod magad az Úrnak, és rabszolgájává leszel, akkor Ő elkezd téged megváltoztatni, átformálja a lelkedet. Egy olyan valakiből, aki meg akarja ragadni a vezetést, mint Ádám tette, egy olyan valakit formál, aki abban találja örömét, hogy Jézus lábaihoz jöjjön. És amikor Jézus lábaihoz jössz, és így szólítod Őt: „*Uram, Uram*”, akkor Ő azt mondja majd neked: „Gyere és ülj ide velem az én trónomra, *Barátom, Barátom*”. „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsoltam néktek”, más szóval, ha az ő rabszolgájává leszel – és ez az igazi imádat, mert az Atya igaz imádókat keres –, akkor Vele együtt fog téged a trónra ültetni, hogy uralkodj Vele örökké.

Ha mi azonban itt saját útjainkhoz ragaszkodunk, és engedjük, hogy a lelkünk irányítson minket, ahova az csak menni akar, akkor nem fogunk felnőni. Néha én a keresztségét a tíz leprához hasonlítom, akiről a Lukács 17-ben olvasunk. Tíz leprás kiáltott az Úr Jézus segítségével. Távolról kiáltottak oda neki, mivel tisztátalanok voltak: „Könyörülj rajtunk!” Végül az Úr azt mondta nekik: „Menjete, és mutassátok meg magatokat a papoknak bizonyosságul”, és útközben megtisztultak. Nem tudom, mennyit tudtok a lepráról. Ez halálra ítélt állapotot jelentett; nem gyors, hanem lassú halált, centiméterenként. Minden végtag elkezd rohadni; szörnyű halálnem. De így élni is szörnyű. És el tudom képzelni azt a tíz leprást, amint mennek, és közben észreveszik, hogy megtisztultak. Elképzelem az elsőt, hogy mit gondolhatott: „Ó, a családom, a gyerekeim és a feleségem, nem láttam őket már három éve, el kellett hagynom őket, mert leprás, tisztátalan lettem, és most újra átöllehetem a gyerekeimet és a feleségemet!”, és örvendezve elfut a falujába. Milyen szép dolog!

A második ezt gondolhatta: „Lévita vagyok, egész életemben Isten népét akartam szolgálni a templomban, de leprás lettem, és alkalmatlanná váltam erre a feladatra, de most végre visszamehetek, és betölthetem szolgálatomat Isten papjai között.” És elrohan oda, ahol a lévítákat tanítják. Talán a harmadik azt mondta: „Mindig is orvos szerettem volna lenni, hogy segítsek enyhíteni azon a sok szenvedésen, ami a világon van, de éppen akkor, amikor befejeztem orvosi tanulmányaimat, leprás lettem, de most tiszta vagyok, visszamehetek, és jót tehetek az emberekkel és enyhíthetem a szenvedést.”

Egyetlen ember, a tízből egy, aki samáriai volt, amikor látta, hogy megtisztult, megfordult, és visszarohant Jézushoz. Leborult elé, átkarolta a lábait, és imádta Őt. Az Úr pedig ezt kérdezte: „Nem tízen voltatok? Nem tízen tisztultak meg? Hol van a többi kilenc?”

Ilyen Krisztus teste is. Sokan újjászületnek. Halálbüntetést érdemeltünk, boldogtalan élet állt előttünk, azután pedig a pokol örökkévalósága. De Isten megkönyörült rajtunk, és megmentett minket. Oly sokan nyernek üdvösséget, és így szólnak: „ezentúl a lehető legjobb ember leszek”, de amit az Úr igazán akar tőled, az nem az, hogy a lehető legjobb ember legyél, hanem azt akarja, hogy a lábaihoz jöjj, mint élő áldozat, és így szólítsd Őt: Uram! „Uram, elrontottam az életemet, mert a saját életemet akartam élni, Uram, Te nekem adtad a Te Szent Szellemedet. Uram, ettől a pillanattól fogva Neked ajándékozom magam; Uram, itt és most átadom Neked a lelkem életét, Uram, alárendelem Neked az én lelkem életét kizárólagosan; Uram, taníts engem meghallani a hangodat, taníts engem, hogy felismerjem azt, amit Te teszel!”

Néha, amikor az emberek azt mondják, hogyha az Úr rabszolgája vagy, olyannak kell lenned, mint Jézus, csak azt mondani, amit Tőle hallasz, akkor azt válaszolod: „Ha csak azt mondanám, amit Tőle hallottam, akkor nem mondanék semmit”. Amikor az Úr rabszolgája leszel, nem kezdheted ott, ahol Jézus harminc-harminckét éves korában volt. Ott kell kezdened, ahol Jézus hat hónapos vagy egy éves korában volt. Meg kell tanulnunk, hogyan hallhatjuk meg a hangját – olyan sok mindent el akar végezni bennünk. Nem varázsol át minket egy szempillantás alatt, de Ő hűséges, és elvégzi azt, amit elkezdett attól a pillanattól kezdve, amikor élő áldozatként átadjuk magunkat Neki, és folytatja azt a munkát. „Aki elkezdte bennetek a jó munkát, hűséges, be is végzi.” A probléma gyakran az, hogy mi tönkretesszük minden éjjel azt, amit Ő nappal már elvégzett. Ő folyamatosan próbálja végezni a munkáját, én pedig folyamatosan tönkreteszem azt, amit Ő tesz.

Élő áldozat – ez az igazi imádat. Ezt kell tennünk, hogy igazi imádók legyünk. Máskülönb az imádatnak és a dicsőítésnek minden kifejezése, azok a gyönyörű énekek – néha én félek énekelni azokat az énekeket, amelyeket mi szoktunk énekelni, mert olyan gyönyörűek, például: „Uram, teljes szívemből szeretlek”; „minden, ami vagyok, és amim van a Tied”; „Uram, Te vagy az életem, és

rajtad kívül nincs semmi más” –, mind hazugság. Azt gondolom, ha én ilyesmit éneklek, hazudok, mert vannak dolgok az életemben. Még mindig formálódás alatt vagyok, az Úr még nem végzett velem. És azt mondom, ha ezeket éneklek, akkor hadd énekeljem hitből, hogy Te elvégzed a munkádat! Mert nem akarok komolytalan, felszínes lenni, és csak azért énekelni, mert mindenki más azt teszi.

Hadd említsek meg két okot, amiért meg kell tenned ezt a megegyezést az Úrral. Két csodálatos okot. Jelenések 4,8-11: **„A négy élőlény, melyek mindegyikének hat szárnya volt, körös-körül és belül tele volt szemekkel, éjjel-nappal szünet nélkül ezt mondta: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van, és aki eljövendő! És amikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak, aki a trónon ül, annak, aki örökkön-örökké él, leborul a huszonnégy vén a trónon ülő előtt, és imádja azt, aki örökkön-örökké él, és koronáikat a trón elé teszik, és azt mondják: Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tiéd legyen a dicsőség, a tisztesség és erő, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratod által lett és teremtetett.”**

A huszonnégy vén koronát viselt – a korona hatalmat jelképez –, de mindegyik leveszi a koronáját, és odateszi a trón elé. És mit mondanak? „Mert Te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtetek.” Azért az egyszerű okért, mert Isten teremtett téged, Neki kell adnod magad élő áldozatul. Az Ő jó tetszéséből teremtett téged; azért létezel, mert Ő így akarta. A tüdőöd megtelik levegővel, a szemed lát, a füled hall, mert Ő megteremtett téged. Hát nem örülsz, hogy létezel? Hát nincs joga annak, aki mindent teremtett, hogy mindez az Övé is legyen? Miféle teremtmény az, amelyik így szól: „Köszönöm, most pedig akkor élem a magam életét!”? Tehát azért kell az Úrnak adni magunkat, mert Ő teremtett minket.

Van még egy jobb oka is: Jelenések 5,9-10: **„És új éneket énekeltek, amely így hangzott: Méltó vagy, hogy átvedd a könyvet, és felnyisd pecsétjeit, mert megölték, és véred által megvásároltál Istennek minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből, és királlyá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodnak a földön.”** Nemcsak megteremtett téged, hanem meg is vásárolt az Ő drága vérével. Meghalt helyetted, érted adta az életét. Tehát mint Teremtőnek már joga van ahhoz, hogy az Övé legyél, és mint Megváltó, a létező legmagasabb árat fizette érted. Nem fog kényszeríteni, hogy életed rövid idejére rabszolgája legyél. De hamar eljön a nap, amikor minden száj Úrnak vallja majd Jézust. Addig pedig kéri, ha akarsz, gyere, és legyél a rabszolgája. „És tette őket királyokká és papokká a mi Istenünknek, hogy uralkodjanak a földön” Ez az út visz a trónra. Élő áldozatnak lenni az Úr számára, ez a trónra jutáshoz vezető út. Ez nem az örök szenvedésre vezető út, hanem az örök dicsőségben való részesedés az Úr Jézus Krisztussal.

A Bibliában az égő áldozat első két előfordulását hadd mondjam el nektek. Az első az 1Móz 18,1-2-ben található. **„Azután megjelent neki az ÚR Mamré tölgyesében, ahogy ő a sátor ajtajában ült, a hőség idejében. Fölemelte szemét, és látta, hogy íme, három férfi áll előtte. Meglátva őket, eléjük sietett a sátor ajtajából, és földig hajolt.”** Ábrahám meghajtotta magát a földre. Azt a héber szót, hogy „meghajtani magát” legtöbbször úgy fordítják az Ószövetségben, hogy „imádni, hódolni”. Itt van Ábrahám, nagy fejedelem, aki egyszer háromszáznál több férfit vezetett háborúba, akik mind a házában születtek. Biztos vagyok benne, hogy ő volt akkor a leggazdagabb ember a világon, az akkori kicsi világban. Hatalmas fejedelem volt, ezernél is több szolgálival, megszámlálhatatlanul sok állattal. És amikor felnézett, és meglátta ezt a három férfiút, akkor ez a hatalmas ember önszántából meghajtotta magát lábaik előtt: ez a cselekedet pedig az imádat, a hódolat, a tisztelet kifejezése volt. Tehát az első helyen a Bibliában, ahol imádatról van szó, Ábrahámot látjuk Isten lábánál.

Ez az imádat kifejezése. De tudjátok, az igazi imádat az, amikor a szív állapota megegyezik az imádat külső kifejezésével. Nem úgy, mint Anániás és Szafíra esetében. Az igazi imádók szellemben és igazságban imádják az Atyát; azaz szívük valósága megegyezik a szellemi imádat, amit kifejeznek.

Másodszor az imádat az 1Mózes 22-ben fordul elő. **„Ezek után az Isten próbára tette Ábrahámot, és monda neki: Ábrahám! S az felele: Ímhol vagyok. És monda: Vedd a te fiadat, a te egyetlen egyedűt, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijának földére, és áldozd meg ott égő áldozatul a hegyek közül egyen, amelyet mondok neked.”** Azt gondolom, Ábrahám legalább annyira nem akarta ezt megtenni, mint amennyire mi nem akarunk élő áldozatok lenni. Izsák valószínűleg már serdülőkorú volt ekkorra, elég nagy volt már ahhoz, hogy ő vigye a fát, és azt mondja: **„Atyám, itt van a tűz és a fa, de hol van az áldozat?”** Ábrahám szerette ezt a fiút, és Isten azt kérte tőle, ami a legdrágább volt neki, ami valaha is az övé volt.

Tehát Ábrahám kora reggel felkelt. Az a reggeli felkelés az imádat egy cselekedete volt. Megnyergelte a szamarát – az imádat egy cselekedete volt. Felvágta a fát az égő áldozathoz. El tudjátok képzelni, milyen lehetett minden egyes fahasábot feldarabolni, tudva, hogy azok az ő fiának a testét fogják égetni? Elindult, és elment arra a helyre, amit Isten mondott neki. Annak az útnak minden lépése az imádat egy cselekedete volt. „Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te”. A harmadik napon Ábrahám felemelte szemeit, és látta a helyet messziről. A harmadik nap a feltámadás napja. Mi már tudjuk ezt, de Ábrahám nem tudhatta. Ábrahám azt mondta a szolgálóinak, **„maradjatok itt a számmal, én pedig és ez a gyermek elmegyünk amoda és imádkozunk** (imádjuk Istent) **és visszatérünk hozzátok.”** „Imádjuk Istent.” „Letesszük azt, ami számunkra a legdrágább.” „Az élő Isten rabszolgája leszek.” „Élő áldozat leszek az élő Isten számára.” „És a fiamat az élő Istennek áldozom.” E bizonyágtétel által kapta Ábrahám azt a címet, hogy „Isten barátja”.

Emlékeztek, mit mondtam korábban? Amikor odajöttök az Úr lábához, és ezt mondjátok: „Uram, Uram”, Ő azt mondja majd: „Gyere fel ide a trónomra, barátom”. A Biblia azt mondja, hogy Isten úgy beszélt Mózesrel, mint ember beszél a barátjával: szemtől szemben, de Ábrahám az egyetlen, aki ezt a nevet kapta: „Isten barátja”. De a barátok közösségében van elég hely számodra és számomra is. Jézus azt mondta: „Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én mondok néktek.” „Ti az én barátaim vagytok, ha azt mondjátok: Ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied.” „Ti az én barátaim vagytok, ha nekem adjátok magatokat, mint élő áldozatok, és az én rabszolgáim lesztek”.

Tudjátok, én nagyon sokat tanultam az imádatról a bethániai Máriától. Háromszor találkozunk vele a Bibliában. Csak háromszor. De minden alkalommal ott látjuk Őt Jézus lábainál. Először az Úr Jézus az ő házában ebédelt, és a testvére, Márta szolgált fel (Lukács 10,38-42). A Szentírás azt mondja, hogy Márta figyelmét a szolgálata kötötte le. Milyen drága dolog, ha valaki az Úr házában szolgál, de nem a saját szolgálata köti le a figyelmét! Végül odajött az Úr Jézushoz Márta, és azt kérte tőle: „Mondd meg a testvéremnek, hogy segítsen nekem, mert olyan sok a tennivalóm!” Az Úr azt válaszolta neki: „Márta, Márta, te olyan sok mindenért aggódsz”; Mária pedig a lábainál ült, tekintete az Úrra szegeződött, és hallgatta a tanítását, hallgatta, amit mondott. És az Úr így folytatta: **„pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre, és Mária a jó részt választotta, amelyet nem vesznek el tőle soha”** – azt a részt, ami az Úr lábához viszi őt, azt a részt, ami a tekintetét az Úrra irányítja, és az Úr azt mondta: „Ezt nem fogják elvenni tőle.”

A következő alkalommal, amikor Máriával találkozunk, az élete össze van törve: szeretett testvére, Lázár meghalt (János 11,1-45). És az volt a legmeggrázóbb az egészben, hogy ők közeli barátai voltak a Messiásnak, aki könnyen meg tudta volna gyógyítani a testvérüket. Annyira szomorúak voltak. Nem tudták, hogy az Úr szándékosan késleltette a jövetelét. Ahogy az Úr közeledett ahhoz a helyhez, és meghallották, hogy Jézus már nagyon közel van, Márta felugrott, és odarohant, amerről Jézus jött. Mária otthon maradt. Én meg azt gondoltam Máriáról: „Mi baj van vele? Hát nem hallotta, hogy jön a Messiás? Hát nem látta, hogy buzgó testvére, Márta felugrik, hogy odafusson találkozni a Messiással? Ő pedig csak otthon ül.” Márta, amikor megtalálta az Urat, azt mondta neki: „Ó Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” És ekkor az Úr teológiai eszmecserét folytat vele, és én örülök, hogy ez a beszélgetés megtörtént, mert sokat tanultam abból, amit az Úr mondott neki.

De ezután Márta visszament Máriához, és azt mondta neki: „A Mester hív téged”, és ekkor felugrott Mária, és rohant oda, Jézushoz. Ő az Úr parancsára várt. Az Úrnak ajándékozta magát, és amikor az Úr azt mondta: „gyere”, akkor szinte mint az őrült, rohant oda Hozzá. És amikor odaért Hozzá, a lábaihoz esett. Ugyanazt mondta, amit Márta: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” És Máriával, aki az Úr lábaihoz jött, és imádta az Urat az életével az Úr lábainál, az Úr együtt sírt. Márta az Úrral szemtől szemben állva egy teológiai beszélgetés részese lett. Mária viszont az Úr lábainál olyan érintést kapott az Úrtól, amiért bármelyikünk bármit odaadna, hogy azt megkaphassa.

Utoljára Máriát néhány nappal a keresztre feszítés előtt látjuk. Jézus újra Bethániában van a házuknál (János 12,3-8). Mária előveszi a birtokában lévő legértékesebb dolgot, egy gyönyörű alabástrom szelencét. De bármennyire is szép ez a kis doboz, az igazi érték belül van. Körülbelül fél kiló tiszta nárdusból készült drága illatszer. Valaki heti hatnapi munkával, egy év alatti keresetéből tudná ezt megvásárolni. És ez a szelence Máriát jelképezi. És bennünket is ez jelképez. Kívülről nagyon gyönyörű, de csak akkor juthatsz hozzá a benne lévő értékhez, ha a külseje összetörik. Ha nem jövünk az Úrhoz, és nem esünk a lábaihoz, akkor az a felbecsülhetetlen érték, ami a szellemünkben lakozik, sohasem fog kiáradni. Mária összetörte az alabástrom szelencét, a tartalmát ráöntötte az Úr fejére, azután a lábait is megkente, és megtörölte a hajával. És tudjátok mit mondtak a többiek? Ugyanazt mondták, amit rád is mondani fognak, ha ezen az úton jársz: „Mire való ez a tékozlás?”

Ha az Úr rabszolgája leszel, élő áldozat leszel; ha többé már nem te ülsz életed kormányánál; ha megtanulod meghallani a hangját, felismerni azt, amit Ő tesz; és engeded magad oda vezetni, ahova csak visz, mert ez áll a Róma 8-ban: „Akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai”, és nem a lelked vezet téged, hanem az Ő Szent Szelleme – akkor az emberek azt fogják mondani: „Minek ez a tékozlás? Túlzásba viszed ezt a kereszténységet, lehetsz keresztény, de emellett megtarthatod a saját életedet is.” De azon a napon, amikor az Úr mindeneket megítél, rá fogunk jönni, hogy mi volt az igazi tékozlás. Az igazi tékozlás az, amikor egy keresztény az életének, sorsának a maga ura marad. Az igazi tékozlás az, amikor valakit megvásároltak a Bárány drága vérére, de nem tér vissza az Úrhoz, hogy azt mondja: „Uram, neked adom az egész életemet élő áldozatul”.

Végül olvassuk még el a Héberék 12,28-29-et. Emlékeztek, hogy korábban már beszéltem arról, hogy Isten mindent megráz majd, és az egyetlen biztonságos hely az lesz, ha abban a királyságban élünk, amely rendíthetetlen. Ez az igevers kapcsolódik a Róma 12,1-hez, helyesebben a Héberék 12 utolsó két verse kapcsolódik a Róma 12 első két verséhez. Ugyanarról van szó: „**ezért mi, akik**

rendíthetetlen királyságot nyertünk, tartsuk meg a kegyelmet, hogy általa Istennek tetsző módon (papilag) szolgáljunk, tisztelettel és félelemmel, mert a mi Istenünk megemésztő tűz” (Vida).

Ragadjuk meg a kegyelmet! Hogyan tehetjük meg ezt a felajánlást? Kegyelemből. A Róma 12-ben: Isten irgalma által. Nem tehetjük meg ezt az átadást a hústestből. Ez csakis Isten kegyelme és irgalma által lehetséges; hogy Istennek tetsző szolgálatot ajánljunk fel. A Róma 12 szerint (az angol fordításban) ez a mi imádatunk szellemi szolgálata. Ez az egyetlen biztonságos hely az egész világmindenségben: Jézus lábainál élni Neki szánt élő áldozatként, a rabszolgájának lenni Iránta való szeretetből. Tegyük ezt irgalom és kegyelem által.

A 2Krónika 16,9-ben Isten arról beszél, amit Ő keres. Emlékeztek? Azzal kezdtem, hogy Ő azért jött, hogy megkeresse azt, ami elveszett. Azután mindenkinek fölött az igaz imádókat keresi. És a 2Krón 16-ban ezt mondja: „Az Úr szeme körbejár az egész földön” Hol? Az egész földön, és azt gondolom, ez az itteni hely is benne van az „egész föld”-ben. És az a terület is része az egész földnek, ahonnan én származom. Emlékeztek? Az Úr szemei olyanok, mint a tűzláng. **„Mert az ÚR szeme körbejár az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azoknak, akik teljes szívvel ragaszkodnak hozzá.”** Nem a keresztényeknek, nem minden újjászületett hívőnek, nem mindenkinek, akit megmosott a vér, hanem mindazoknak, akik Őhöz teljes szívvel ragaszkodnak, akiknek a szívük teljesen az Úré. És kegyelemből és irgalom által Neki adhatod a szívedet. És ha ezt teszed, Ő jól fogja majd annak a szívnek a gondját viselni. Olyan szívvé fogja tenni, ami Őt első szeretettel szereti. És meg fogod tanulni meghallani a hangját; meglátni, amit Ő tesz, és akkor egy napon ezt mondja majd neked: „Jól van, barátom, jó és hű szolgám.”

Ez az, amire az Úr vágyik. Kívánom, hogy mindannyian jöjjünk az igaz imádat valóságába. Ámen.

<https://filippi314.com/>